

29.

.. aneb Dva úmrtní listy na jedno jméno

Když tehdy v červnu roku 1996 jednašedesátiletý pan Miloslav zastavil se svým vozidlem u cesty vedoucí k malému hřbitůvku na Novopacku netušil, jak otřesný zážitek si namísto pietní vzpomínky u rodinného hrobu odnese. Poslední místo odpočinku, situované do malebné podhorské krajiny, působilo na první pohled uklidňujícím dojmem. Vlnící zalesněné kopce se na obzoru střídaly s rozkvetlými loukami a lány obilí. Důchodce pomalu stoupal vzhůru po cestě lemované břízkami a jehličnany, když náhle spatřil před hřbitovní bránou cosi na zemi. Po dalších krocích se ohromeně zastavil. V prachu před ním leželo ohořelé lidské tělo ... Muž na nic nečekal a rozběhl se zpět k silnici ke svému vozu. V nejbližší vesnici svůj hrůzný nález oznámil telefonicky na policii.

Operační důstojník o případu ihned uvědomil službu konající policisty v Jičíně i Hradci Králové, kteří se rozjeli okamžitě na místo. Celý prostor byl krátce na to zajištěn místními uniformovanými kolegy, kteří jej do příjezdu ostatních neprodyšně uzavřeli. Nebylo pochyb, že zde došlo k nejtěžšímu zločinu. Zčásti ohořelé tělo muže, oblečeného do trika a krátkých kalhot, leželo bosé ve schoulené poloze. Hlava byla položena v kovovém umývadle, polita benzínem a zapálena. Tyto skutečnosti charakterizovaly na jedné straně způsob útoku pachatele, na straně druhé však zejména i účel jeho jednání. Kriminalisté tak měli co dělat s někým, kdo chtěl tímto znemožnit identifikaci zavražděného. Při ohledání těla soudním lékařem bylo dále zjištěno, že oběť byla usmrcena několika střelnými ranami přímo do hlavy, což potvrdilo na místě činu devět zajištěných nábojnic. Balistická expertíza střelné stopy vyhodnotila a následně ztotožnila s daným typem pistole. Porovnáním otisků prstů oběti s databází byla zjištěna shoda s otisky pětadvacetiletého muže z Královéhradecka, který byl v minulosti daktyloskopován pro vloupání. I když se v kriminalistické praxi vedle „běžných“ případů setkáváme i s těmi méně obvyklými, to co policisté zjistili, je na chvíli vyvedlo z míry: zavražděný muž byl oficiálně již dva roky mrtvý. V září 1994 byla totiž v Praze ve Vltavě nalezena mrtvola neznámého muže, ve kterém byl později na základě nesprávně provedené identifikace ztotožněn zavražděný Josef K. Ve vyšetřovacím spise se tak později objevily dva úmrtní listy se stejným jménem zemřelého, zapsané však na dvou různých matrikách. Rozběhlo se tak rozsáhlé vyšetřování, které se protáhlo na dlouhé tři roky.

Případ, který byl mimořádný svou brutalitou především s ohledem na způsob usmrcení oběti, se však stával pro policisty stále tvrdším oříškem. Od samotného prvopočátku vyšetřování vraždy byli jako jedni z možných podezřelých vytipováni dva muži - třidvacetiletý Milan z Nového Města nad Metují a devětadvacetiletý Martin z Hradce Králové. Povedená dvojice si od roku 1992 zajišťovala příjem prostřednictvím tzv. bílých koní, jedním z nich byl i Josef. Princip byl vždy stejný - zajistit pro „koně“ podkladové

materiály pro vydání živnostenského listu, natipovat vhodné podmínky k odběru zboží na faktury a zorganizovat jeho odvoz a odbyt, přičemž faktury neuhrazovat. Když se o podvodech dozvěděla policie, začalo jít do tuhého. Bylo jasné, že je nutné odstranit co nejrychleji svědky. Policistům se přesto podařilo jednoho z bílých koní zadržet a jako klíčového svědka později i použít při dokazování v soudním procesu s obviněným organizátorem - vrahem. Po Josefovi se však doslova slehla zem. I když se fotografie s jeho iniciálami objevila v rubrice celostátně hledaných osob téměř ve všech médiích, bylo to marné.

V průběhu rozsáhlého vyšetřování se později zjistilo, že jej organizátor Milan po dobu několika let úspěšně skrýval. Především ze strachu, aby v případě zadržení Josef nevyprávěl v jeho neprospěch. Situace se ale stávala čím dál méně únosnou a bílý kůň začal být stále víc na obtíž. Kritického dne se rozhodl Milan jednat. Požádal svého komplice Martina, aby vypůjčil z půjčovny automobil a společně s Josefem odjeli do Špindlerova Mlýna. Když zde bílého koně odmítli ubytovat, vymyslel Milan ďábelský plán. U benzinového čerpadla zakoupili lahev tvrdého alkoholu, plechovkové pivo a kanystr s benzínem. Martin, coby řidič, dostal příkaz odejít směrem na Novou Paku. Na policii později uvedl, že během jízdy na zadním sedadle Milan s Josefem popíjeli alkohol s tím, že oslavují Josefův nový život. Ve chvíli, kdy míjeli posedení domky za malou vesnicí, přikázal Milan řidiči zastavit. Když pak s Josefem vystoupil z vozu, opakovanými výstřely z pistole jej zezadu střelil do hlavy. Z vozu vyndal kovové umývadlo, které podsunul pod hlavu oběti a polil benzínem. V okamžiku, kdy odjížděl společně s šokovaným komplicem z místa činu, šlehalo do tmy plameny. Během jízdy pak pod pohrůžkou usmrcení vyhrožoval Martinovi, aby o celé věci „držel hubu“, nebo že skončí jako „tamten“... I když byli oba podezřelí muži v průběhu vyšetřování několikrát vytěžováni a dobrovolně se podrobili fyziodekčnímu vyšetření na tzv. detektoru lži, celý případ byl vzhledem k nedostatku důkazů stále otevřen. Samotnému organizátorovi se dokonce podařilo částečně detektor přelstít.

V roce 1999 se Martin v Pardubicích dopustil trestného činu loupeže. V průběhu tohoto vyšetřování uvedl, že již tři roky pořádně nespí a trval na tom, že chce podat svědectví k vraždě, které byl před několika lety svědkem. Svůj strach z komplice prý překonal ve chvíli, kdy byl tento umístěn do vazební věznice za majetkovou trestnou činnost a odsouzen za podvody na šest a půl roku trestu odnětí svobody. V průběhu celého přípravného řízení ve věci trestného činu vraždy obviněný svou vinu popíral. Po zhodnocení všech důkazů byl nakonec odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvaceti let.

